

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1927/2015
20.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у спору тужиоца П.Б. из Н., чији је пуномоћник З.В., адвокат из Г.Х., против туженог Т. АД привредно друштво за о. и о. о., и. и д. у. из Б., кога заступа В.Ј., адвокат из Б., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 981/15 од 03.06.2015. године, у седници одржаној 20.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 981/15 од 03.06.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 981/15 од 03.06.2015. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова за одговор на ревизију.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 981/15 од 03.06.2015. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу ПП 1018/14 од 11.02.2015. године, којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му исплати разлику у заради за период од фебруара 2011. до јуна 2011. године, у појединачно одређеним новчаним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, а тужилац обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 84.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се ревизија сматра посебном применом чл. 404. став 1. Закона о парничном поступку, због потребе уједначења судске праксе.

Према чл. 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), који се примењује на основу чл. 506. став 2. овог закона, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и

против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став други).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из чл. 404. ЗПП нису испуњени. Чињенице о томе да ли рад има карактер сменског рада или прерасподеле радног времена утврђују се зависно од конкретног чињеничног и правног односа, па околност да је тужилац уз ревизију приложио правноснажне судске одлуке у којима је исказан став да се у тим предметима ради о сменском раду (тужени је АД Ж. из Н.) не може се аутоматски применити у овом случају, јер се не ради о истом чињеничном и правном питању. Сменски рад подразумева рад по временском редоследу 12 сати (рад) - 24 сата (одмор), па потом 12 сати (рад), а онда 48 сати (одмор), који се континуирано обавља из дана у дан, из месеца у месец и из године у годину, што у овом предмету није случај, па нема ни потребе за уједначењем судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради исплате разлике зараде поднета је 12.07.2011. године.

Имајући у виду да се ради о спору из радног односа, који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност предмета спора побијаног дела (53.335,00 динара) не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу чл. 413. ЗПП, одлучено је као у ставу првом и другом изреке.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је применом чл. 154. ЗПП, јер опредељени трошкови за одговор на ревизију, које је тужени тражио, не спадају у трошкове потребне ради вођења парнице.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**